

bejde måtte intensiveres og måske anbringes på et nyt, forbedret grundlag i forhold til institutionerne. Den væsentligste øjeblikkelige fejl ved EF var, at alle afgørelser kun kunne træffes ved énstemmighed. Denne fejl kunne næppe fjernes foreløbig, fordi visse vigtige medlemslande ønskede dette system bevaret.

Scheel omtalte det af ham selv tidligere fremsatte forslag om, at Ministerrådet som det afgørende instrument skulle styrkes. Dette kunne bl. a. ske ved, at der udnævntes særlige ministre til rådet. Denne tanke var imidlertid stødt på vanskeligheder i andre medlemslande. Endvidere var Scheel gået ind for, at rådspræsidenten skulle vælges for et år ad gangen og ikke som nu kun for et halvt år. Dette ville efter Scheels mening give større mulighed for, at præsidenten, når han havde levet sig ind i arbejdet, kunne komme med nye ideer og impulser. Kommissionen måtte kunne arbejde bedre, fortsatte Scheel, og måske med større vægt på det planlæggende arbejde. Forbundsregeringen gik ind for, at Kommissionen skulle have en stærkere rolle, ikke mindst fordi den pr. definition var det eneste organ, der tænkte europæisk. Endelig måtte Europa-parlamentet som konsekvens af de andre organers voksende kompetence tildeles større kontrollerende myndighed, ligesom muligheden for direkte valg af parlamentets medlemmer burde overvejes. Scheel afviste i den forbindelse ikke, at der kunne blive tale om en overgangsperiode, i hvilken nogle af medlemslandene lod deres repræsentanter i Europa-rådet vælge ved direkte valg, medens andre medlemslande fastholdt den indirekte valgmetode. Dette kunne blive aktuelt, hvis der ikke inden for en overskuelig tid kunne opnås enighed om direkte valg i hele EF. Rom-traktatens regel om, at kun nationale parlamentsmedlemmer kunne være medlemmer af Europa-parlamentet, skulle efter Scheels opfattelse ikke skabe uoverstigelige vanskeligheder for det direkte valg.

Teksten til interviewet vedlægges i udklip af Bulletin for den 2. februar 1972.

P. a. v.

Peter Michaelsen.

Spørgsmål 6:

Hvordan ser ministeren på spørgsmålet om forlængelse af handelstraktaten med Albanien (som udløber til juni) set i relation til forhandlingerne med EF?

Svar:

Notat.

Handelsaftalen mellem Danmark og Albanien i relation til EF.

Såfremt handelsaftalen mellem Danmark og Albanien — der gælder for tidsrummet 1. juli 1971 til 30. juni 1972 — ønskes forlænget til et tidsrum efter den 1. januar 1973, skal Danmark konsultere EF og i aftalen søge optaget en revisionsklausul. Hovedindholdet i denne klausul, for hvilken der ikke er foreskrevet en bestemt formulering, går ud på, at aftaleparterne forbeholder sig ret til at anmode om forhandlinger om revision af aftalen, såfremt internationale forpligtelser gør dette nødvendigt, men uden at der herved må foretages indgreb i aftalens grundlæggende målsætninger.

Klausulen benævnes den modificerede EF-klausul i modsætning til den mere vidtgående EF-klausul, der henviser til aftalepartens forpligtelser over for EF. Denne kan ikke anvendes over for statshandelslande, som nægter at anerkende EF som forhandlingspart.

Danmarks samhandel med Albanien er af yderst ringe omfang.

I perioden januar-udgangen af november 1971 eksporterede Danmark varer til Albanien til en værdi af 1 mill. kr. Største post var levende dyr til en værdi af 672.000 kr.; næststørste post medicinske og farmaceutiske produkter til en værdi af 138.000 kr.

I samme periode androg importen til Danmark fra Albanien 6.000 kr. Største post var elektriske maskiner, apparater og udstyr til en værdi af 4.000 kr.

Markedssekreatariatet, den 10. februar 1972.

Spørgsmål 7:

Udvalget udbeder sig om muligt ordlyden af de i dagspressen omtalte udtalelser, som i søndags er afgivet henholdsvis af forbundskansler Willy Brandt under et interview i vesttysk tv og af udenrigsminister Walter Scheel i et radiointerview om muligheden for oprettelse af en EF-hær og om den poli-